

Tisztelt Medveczky Balázs, a Magyar Televízió Nonprofit Zrt. vezérigazgatója!

Európai parlamenti képviselőként, s az EP LIBE (Szabadságjogi, Igazságügyi és Belügyi), FEMM (Női Jogi és Esélyegyenlőségi), valamint CRIM (Szervezett Bűnözést Vizsgáló) szakbizottságának tagjaként azzal a kéréssel fordulok Önhöz, hogy szíveskedjen tájékoztatni az európai parlamenti képviselőknek a közszolgálati televízióban történő szerepléseit – így például azok gyakoriságát – szabályozó elvekről, megfontolásokról.

Kérésemet a következők teszik aktuálissá számomra, s a képviselői tevékenységem iránt esetlegesen érdeklődő televíziónézők számára. Miután az elmúlt félévben emlékezetem szerint egyáltalán nem kaptam szereplési lehetőséget a közszolgálati televízióban, kb. két héttel ezelőtt felhívott a Ma Reggel című műsor szerkesztője, s arról tájékoztatott, hogy meg szeretnének hívni az e heti hétfői műsorba. A velem tervezett beszélgetés témájaként a Leányfalun két gyermeket halálra gázoló ír Tobin ügyével kapcsolatos fejlemények értékelését, elemzését jelölte meg. Megállapodtunk abban, hogy amennyiben az idő engedi, röviden kitérünk a Bora Bora szigeten rekedt magyar nő és kisgyermekére is. A megkeresésnek örültem, hiszen a tragikus Tobin-ügyet jogász-szakmai szempontból és emberileg egyaránt szívügyemnek tekintem, s én voltam az, aki a jogesetet elsőként az Európai Parlament, illetve az Európai Bizottság elé vitte, az addigi diplomatikus hang helyett erőteljesen követelve a felháborító jogsértés felszámolását. Egyebek mellett féltucatnyi felszólalással, s az ír képviselő társaknak írott levéllel igyekeztem oda hatni, hogy a Tobin-ügy súlyának megfelelő figyelmet kapjon. (A Tobin-üggyel kapcsolatos felszólalásaim, nyílt leveleim megtalálhatóak [honlapomon](#))

Úgy gondolom tehát, hogy megvolt a kellő alapja annak, hogy ezzel a megrázó, s jogi szempontból igen sok tanulságot hordozó esettel kapcsolatban a közszolgálati televízió beszélgetésre hívott. Az EP illetékes szakbizottságának egyetlen olyan tagjaként, aki magyar, s egyben büntetőjogász foglalkozású, minden valószínűség szerint kellő tényszerűséggel és szakszerűséggel tájékoztattam volna a nyilvánosságot. Örültem neki, hogy a szerkesztő ígéretéhez híven április 5-én, pénteken délelőtt megerősítette a meghívást, egyeztük a pontos érkezési és kezdési időpontot. Ezt követően néhány órával azonban olyan telefonhívást kaptam, amelyről azt gondoltam, hogy a Kádár-rendszer óta nemigen fordulhat elő. Egy másik szerkesztő felhívott, s közölte, hogy „felsőbb utasításra kénytelen lemondani a meghívásomat”. Érdeklődésemre tájékoztatott, hogy a „felsőbb utasítás” szerint mostanában „túl sok Jobbikos szerepelt a televízióban.” Emberi jogokkal foglalkozó jogászként ez a párbeszéd sokkolóan hatott rám – a szólásszabadság és a cenzúra tilalma összefüggésében. Politikusként pedig azért rökönödtem meg, hogy miféle „pártokrácia” működik abban az országban, ahol a leginkább szakmai jellegű kérdésben sem tudnak elvonatkoztatni attól, hogy a meghívott szakértő történetesen egy ellenzéki párt listáján jutott be az Európai Parlamentbe. (Ahol egyébként négy éve független képviselőként, minden pártutasítástól menetesen, kizárólag saját szakmai és emberi lelkiismerete alapján tevékenykedik.) Megjegyzem, hogy mindeközben a

televízió nézők a képviselőkkel való beszélgetések során megdöbbentő műsoridő hosszban kénytelenek a pártok azon belső ügyeit hallgatni, amelyek legfeljebb hatalomtechnikának, de nem valódi politikának minősíthetők.

Tájékoztatom Vezérigazgató Urat, hogy jelenleg az emberkereskedelem, illetve a nőkereskedelem jelenségéről folytatok kutatást és elemzést, azt szeretném vizsgálni, hogy milyen számban és milyen formákban válnak magyar emberek a rabszolgaság e modern formáinak áldozataivá, többnyire külföldi munkakeresés kapcsán. Szeretném áttekinteni a megelőzés lehetőségeit, a jelenség jelenlegi jogi és áldozatvédelmi kezelését, s esettanulmányok segítségével bemutatni, mi is történik azokkal, akik áldozatokká válnak, hogyan segít, vagy nem segít rajtuk a meglévő intézményrendszer, jelentenek-e valamit számukra az Európai Unió normái, az EU bűnügyi és igazságügyi együttműködés intézményei ezen a területen. Szeretnék egyenes választ kapni arra, hogy a Magyar (közszolgálati) Televízió hajlandó lesz-e ezt a kérdéskört, ennek a vizsgálatnak a tapasztalatait bemutatni, vagy ismét arra számíthatok, mint ez utóbbi alkalommal, hogy „felsőbb utasításra” nem kerülök képernyőre.

S kicsit általánosabban fogalmazva a kérdést: számíthatok-e arra, hogy európai parlamenti képviselői munkámról időről időre tájékoztathatom a nyilvánosságot, avagy gyakorlatilag „le vagyok tiltva a képernyőről”. Amennyiben ez utóbbi a helyzet, kérem, szíveskedjék megosztani velem ennek okát.

Tekintettel arra, hogy a sajtószabadságot és az információhoz jutás szabadságát érintő olyan alapvető, elvi kérdésről van szó, amely korántsem csak személyes ügyem, engedelmével jelen levelemet nyilvánosságra hozom.

Várom Vezérigazgató Úr megtisztelő válaszát.

Tisztelettel:

Dr. Morvai Krisztina EP képviselő